Р Е Ш Е Н И Е
№ 2062

гр. София, 26.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 7 състав,** в публично заседание на 04.03.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **11289** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, вр. с чл. 121, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет.1, ап.22, представлявано от изпълнителния директор П. Н. П., правоприемник на заличеното дружество [фирма], с ЕИК[ЕИК] срещу Решение № ПО-99/22.10.2012г. на директора на ТД на НАП-С., с което е потвърдено Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх. № 3151/10.05.2012г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП- [населено място]. С потвърденото Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки (ПНПОМ)на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК за обезпечаване събирането на бъдещи публични задължения на дружеството в предполагаем размер на 6 896 082, 75 лв. е наложен запор върху налични и постъпващи суми на [фирма]/ в качеството си на правоприемник на [фирма]/ по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление в, находящи се в следните лицензирани банки: [фирма], „П. И. Б.”, [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма]. От изложените в жалбата оплаквания съдът прави извод, че се твърди незаконосъобразност на оспореното решение на директора на ТД на НАП - [населено място] и потвърденото с него ПНПОМ поради неспазване на изискванията на чл. 121, ал. 3 от ДОПК и се иска да бъде отменено обжалваното решение на директора на ТД на НАП-гр. С. и потвърденото с него ПНПОМ № 3151/10.05.2012г.

Ответникът-ТД на НАП-гр. С., чрез процесуалния си представител юрисконсулт К., оспорва жалбата като неоснователна и моли като такава да бъде оставена без уважение по мотиви, изложени в хода на устните състезания. Претендира за присъждане на разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение .

Съдът като прецени оспорвания административен акт, взе предвид становищата на страните и представените по делото доказателства, приема за установено следното:

С искане изх.№ 24-00-6225/25.04.2012г. за предварително обезпечаване на задължения , органът по приходите, извършващ възложената на жалбоподателя със ЗВР № 1112755/10.11.2011г., изменена със ЗВР №№ 1200736/26.01.2012г. и № 1201818/02.03.2012г. ревизия, приключила с РД № 1201818/21.04.2012г. , е поискал налагане на предварителни обезпечителни мерки, тъй като от страна на органа по приходите е установено, че очаквания размер на данъчните задължения на дружеството ще бъде в особено големи размери.

С Постановление изх. № 3151 от 10.05.2012г., публичния изпълнител при ТД на НАП С., е наложил обезпечителни мерки чрез запор върху налични и постъпващи суми в размер на 6 896 082, 75 лв. по банкови сметки на дружеството в У. Б." АД, „П. И. Б.", [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], тъй като е приел че ще бъде затруднено събирането на бъдещи публични задължения в големи размери.

Срещу постановлението е подадена жалба от страна на [фирма] , която е оставена без уважение от директора на ТД на НАП - С. и е потвърдено постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки с Решение № ПО-99 от 22.10.2012г. на директора на ТД на НАП- С.. Решението е връчено на 02.11.2012г. на пълномощник на дружеството , видно от приложената по делото разписка/лист 77 от делото/.

С жалба вх. № 53-00-1083/08.11.2012г., от страна на [фирма] , е оспорен издадения акт и по съдебен ред.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок подлежащ на обжалване акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспорения административен акт е издаден от компетентния орган по чл. 197, ал. 1 от ДОПК. При издаването не са допуснати нарушения на материалния закон и съществено нарушение на административно производствените правила.

Обжалваното пред административния орган Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх.№ 3151/10.05.2012г., е издадено от компетентен орган-публичен изпълнител в компетентната териториалната дирекция на НАП-гр. С., определена съгласно чл. 8, ал. 1, т. 2 от ДОПК и в рамките на правомощията му. Същото е издадено и в предвидената в чл. 196 от ДОПК писмена форма и съдържа посочените в ал. 1 задължителни реквизити. Съгласно чл. 121, ал.1 от ДОПК, налагането на предварителните обезпечителни мерки се извършва от публичния изпълнител въз основа на мотивирано искане от страна на компетентния за това орган по приходите.

В настоящия случай от представените писмени доказателства се установява, че Решение № ПО-99/22.10.2012г. е издадено от Директора на ТД на НАП-гр. С. т. е. обжалваното решение е издадено от оправомощен за това орган в пределите на неговата материална компетентност.

В нормата на чл. 197, ал. 3 от ДОПК са определени и условията, при които съдът отменя наложената обезпечителна мярка. При систематичното тълкуване на горепосочените разпоредби се обосновава изводът, че предмет на съдебен контрол на настоящото производство са постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки и потвърждаващото го решение на директора на ТД на НАП. Следователно, съдът извършва преценка дали при издаването на двата административни акта са спазени всички изисквания за законосъобразност-наличието на компетентност, изискването за писмена форма, спазване на процесуалните правила при издаването им, съответствието им с приложимите материално-правни разпоредби и съобразяване с целта на закона.

В конкретния случай съдът констатира, че са спазени процедурните правила за налагане на предварителни обезпечителни мерки и по-специално тези визирани в разпоредбата на чл. 121, ал. 1 от ДОПК. Нормата на чл. 121, ал. 1 от ДОПК поставя като императивно изискване за налагането на предварителни обезпечителни мерки, наличието на мотивирано искане от орган по приходите, каквото в случая е налице.

Видно от данните по преписката, обезпечителното производство е започнало по мотивирано искане от орган по приходите във връзка с извършвана на [фирма]-гр. С. ревизия, възложена със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № 1112755/10.11.2011г., изменена със ЗВР № 1200736/26.01.2012г. и ЗВР № 1201818/02.03.2012г. и приключила с РД № 1201818/21.04.2012г., като в искането за предварително обезпечаване на задължения с изх. № 24-00-6225/25.04.2012г. е посочено, че задълженията, които ще бъдат установени в хода на ревизията ще са в очакван размер 714 172, 16 лв. ДДС и лихва върху него в размер на 34 507, 64 лв. и в размер на 4 880242,44 лв. задължения по ЗКПО и лихва върху тази сума от 1 267160, 51 лв. или същото е в особено големи размери и е направен извод, че без налагане на предварителни обезпечителни мерки, събирането на задълженията на [фирма], в качеството му на правоприемник на [фирма] ще бъде значително затруднено. Посочено е още, че се цели предотвратяване извършване на сделки и действия с имуществото на субекта. Преценката за затрудненото събиране на задълженията на ревизираното лице е в компетентността на съответния орган по приходите, от който изхожда предложението, и който при извършването й действа в условията на оперативна самостоятелност /чл. 121, ал. 1 от ДОПК/. В случая тази необходимост е мотивирана с посочения и изчислен към 21.04.2012г. размер на задължението. Тези обстоятелства са мотивирали компетентния орган да приеме, че ще бъде затруднено събирането на публичните вземания поради недостатъчно имущество на ревизираното лице, гарантиращо безпрепятственото им погасяване, т. е. налице са визираните в закона фактически основания за налагане на ПОМ. Съответно изводите на публичния изпълнител, че без налагане на предварителни обезпечения съществува възможност при разпореждане от страна на ревизираното лице с негово имущество събирането на установените задължения да се затрудни, е основано на фактите и обстоятелствата, посочени от органа по приходите в искането.

Относно съответствието на обжалваните актове с материалния закон. Съгласно разпоредбата на чл. 197, ал. 3 от ДОПК, обезпечителната мярка може да бъде отменена, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5 от ДОПК. По делото липсват

доказателства жалбоподателят да е представил обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, поради което не е налице първата от посочените хипотези на закона, която да обуслови незаконосъобразността на наложената обезпечителна мярка и съответно нейната отмяна. Налице е и предвиденото в специалната разпоредба на чл. 121, ал. 1 от ДОПК изпълнително основание-предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на публичните задълженията ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни.

Отправеното от компетентния орган по приходите мотивирано искане за налагане на предварителни обезпечителни мерки, обвързва компетентния орган по чл. 121, ал. 1 от ДОПК с произнасяне по него, но само в рамките на зададените му с искането параметри, както по отношение на субекта, така и относно размера на очакваните публични задължения. В тези рамки и с оглед на данните по преписката, публичният изпълнител е длъжен да прецени дали е налице необходимост от налагане на предварително обезпечение, като при произнасянето си този орган не може да излиза извън обхвата на направеното искане и да налага обезпечение за по-голям размер от очакваните публични задължения. В рамките на дължимата преценка и съобразявайки обстоятелствата по преписката публичният изпълнител е наложил процесната обезпечителна мярка, съответстваща на обезпечителната нужда и ограничена по размер до предполагаемия размер на задълженията съобразно принципът за съразмерност, според който наложеното обезпечение трябва да съответства на размера на публичното задължение, който следва и от императивната разпоредба на чл. 195, ал. 7 от ДОПК, приложима и в производството по налагане на предварителни обезпечителни мерки по силата на препращащата норма на чл. 121, ал. 1, предл. първо от ДОПК. В случая публичният изпълнител е предприел мерки за предварително обезпечаване на публичните задължения на [фирма], в качеството му на правоприемник на [фирма] за ДДС и ЗКПО чрез наложените запори върху наличните и постъпващи суми по банкови сметки на ревизираното лице. В ПНПОМ е посочен максималния размер на сумите, които следва да служат като обезпечение, а именно предполагаемия размер на публичното вземане от 45 827 лева, което на практика създава лимит при блокирането на парични средства на търговеца, и е в съответствие с разпоредбата на чл. 195, ал. 7 от ДОПК, а също и с тази на чл. 121, ал. 3 от кодекса, тъй като не създава предпоставки за сериозно възпрепятстване на дейността на ревизираното лице.

Не на последно място следва да се отбележи, че самата обезпечителна мярка-запор има действие съгласно чл. 206, ал. 1 от ДОПК, но вещите, предмет на обезпечението, не се изземат от владението на длъжника и могат да се ползват по предназначение. Извън това, длъжникът винаги може да поиска по реда на чл. 229, ал. 1 от ДОПК публичният изпълнител да разреши определена част от постъпилите или постъпващите по сметката на длъжника суми да се оставят на негово временно разпореждане за неотложни плащания във връзка с дейността му.

С оглед горното , съдът намира, че Решение № ПО-99/22.10.2012г. на директора на ТД на НАП- С. и потвърденото с него Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки (ПНПОМ) № 3151/10.05.2012г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП-гр. С., са издадени при правилно прилагане на закона и не страдат от твърдяните от жалбоподателя пороци. Жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на Териториална дирекция на НАП-гр. С. следва да се присъдят разноски-юрисконсултско възнаграждение, поискани в съдебно заседание, в размер на 150,00 лв., определен съгласно разпоредбата на чл. 7, ал. 1, т. 4, вр. чл. 8 от Наредба № 1 от 09.07. 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.
Водим от горното и на основание чл. 197, ал. 2, вр. с чл. 121, ал. 2 от ДОПК, Административен съд – София – град, I отделение, VII състав

РЕШИ:

Отхвърля жалбата на К. БГ" ЕАД с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет.1, ап.22, представлявано от изпълнителния директор П. Н. П., правоприемник на заличеното дружество [фирма], с ЕИК[ЕИК] срещу Решение № ПО-99/22.10.2012г. на директора на ТД на НАП-С., с което е потвърдено Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх. № 3151/10.05.2012г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП- [населено място].
Осъжда [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет.1, ап.22, представлявано от изпълнителния директор П. Н. П., правоприемник на заличеното дружество [фирма], с ЕИК[ЕИК] да заплати на Териториална дирекция на НАП-гр. С. сумата 150 /Сто и петдесет лева/, представляваща разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.
Преписи.

СЪДИЯ: